והקריבו מה תלמוד לומר. וא"ת דנפ"ק דחולין (כא:) דרים כאו

דהכא דריש מדסמכיה לתורים ובני יונה ש"מ פרידה אחת והתם

דריש מדסמכיה לוהקטיר בבן ואין לומר דדרשינן תרתי משום וי"ו

לדרשת אחרינת הת חיצטריך לכדדרשינן הכת וי"ל

דוהקריבו דהא בחולין הוא רבי

ישמעאל דלא דריש וי"ו פ׳ אלמנה

(יבמות דף סח:) ל

עוף שלא קבע לו צפון אינו דין

קמילה תוכיח דלח קבע לה לפון

וקבע לה כהן ביו ויש לומר מה

למנחה שטעונה הגשה ותנופה

וקידוש קומן וכלי כדו שרת וח"ת נילף

מדאיתקש חטאת למנחה כדאמרינן

לעיל [דף סג:] ונראה דמסתבר ליה

דלא תהוי מליקה עבודה יותר

משחיטה: בן עוף שקבע לו כהן

אינו דין שיקבע לו כלי. וא״ת

קמינה תוכיח שקבע לה כהן ולא

קבע לה כלי וי"ל מה למנחה שכן

אינה מיני דמים וא"ת מה לבו לאו

שכן מין זבח אבל עוף לא חשיב ליה

מין זבח בפ"ק (לעיל דף ח:) וי"ל דהיינו

משום דקים לן שהוא ביד אבל כהו

אי הוה בכלי הוה חשיב מין זבח

וא״ת מה לבן לאן שכן טעון לפון על

כן נראה דמעיקרא סמיך אהיקשא

דוחת התורה דילפינן מינה מה עולה

טעונה כלי דעופות נמי כתיבי בההוא

עניינא מדפריך פ"ק דחולין (דף כב.) ביום מביום לוותו נפקא ובמגילה

פרק הקורא למפרע (דף כ:) גבי כל

היום כשר למליקה דרשינן בגמרא

מביום לוותו:

ונילף מדאיתקש לעיל חטאת העוף

למנחה וי"ל חטאת איתקש עולת

העוף לא איתקש ועוד כיון דאיכא

לאוקומי היקש בו לא מפקא מק"ו

דהכא ועוד דאדרבה נקיש בהיקשא

דואת התורה לעולה דבעיא כלי:

ובי תעלה על דעתך שור קרב

ליה הך סברא גבי הלתת אליתא (יומא

דף מה.) משום דהא אפשר דקאי

הארעה ועביד במפוחה:

את מליקה בראש מובח. חטחת כחו

עורף ולענין בעלמו של כהן בג"ש

נאמר כאן ומלק ונאמר להלן ומלק

אבל להצריך לחטאת מליקה בראש

המזבח כעולה כמו לא ילפינן משום

דעולה לא ילפא אלא מהיקשא

דהקטרה ודבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בג"ש מדרבי יוחנן כדחמר

פרק איזהו מקומן (לעיל דף מט:)

וא"ת בפ"ק דקדושין (דף לו.) דאמר

דמליקה אינה כשירה בנשים דאיתקש

להקטרה ובהקטרה כתיב בני אהרן

ולא בנות אהרן תינח מליקה דעולה

מליקה דחטאת מנלן דבר הלמד

בהיקש אינו חוזר ומלמד בג"ש וי"ל

דגלוי מילתא בעלמא הוא כהן ולא

ועולה ילפי מהדדי גבי מול

למובח. ואפילו מאן דלית

לומר הכהן ומלק כו

בעצמו של בהן. וח״ת

שלא קבע לו כהן. וא״ת

מו אבג מיי (פי"ג) [פט"ו] מהלכות פסה"מ הלכה ב [אות ב הוא שם בהלי א. ואות נות כי את עם כאל מ. ז ג הוא בפי״ד הל' ין: בח ד מיי' פט״ז מ ד מיי' פט"ז מהל' מעה"ק הלכה י: ממ ה מיי שם פ"ו הלכה

כג: גרזח מיי שם הלי (כא) [כ]: גא ט מיי שם הלכה כא: גב יכ מיי שם הלכה כ:

תורה אור השלם

ו. והקריבו הבהן אל המובח בָּבֵץ בֶּנוּ ראשוֹ וְהָקְּטִיר הַמְּוֹבֶּחָה וְנִמְצְה דְמוֹ עַל קִיר המובר. ליהוה והקריב מן התרים או מִן בַּנֵי הַיּוֹנָה אֶת קָרבְּנוֹ:

נון די נייניה אתם אל הבדן הקריב את אַשר לחַפְאת ראשונה וּמָלַק אָת ראשו ממול עָרָפּוֹ וְלֹא יַבְּדִּיל: ממול עָרָפּוֹ וְלֹא יַבְּדִּיל:

ויקרא ה. ח

ויקרא ה. ה

בְּבְּנְיִי לא

יַבְּדִיל וְהַקְטִיר אתוֹ הַבּּנְנְיִי לא

הַמְּבָּוֹהְ על הָעצים אֲשׁר על

הָאָשׁ עלָה הוא אָשׁה רַיִּיהַ

נְיִתֹהְ לָיִהְוָה: ויקרא א, יו נות ליותר את מראתו בנצתה השליף אתה אצל המובת קרמה אל מקום הישן: ויקרא א, טו

גליון הש"ם

[נמ' מה הקמרה בראש המזבה אף מליקה בראש המזבה. ע" במוס' שניס יומל דף ג ע"ב ד"ה לי מה וכוין "שם אם עשאה למבה מרגליו. ע"ל דף פז ע"ב

מוסף רש"י

כזית בחוץ כזית למחר. חישב באחת העבודות צ' מחשבות חוץ ומנו וחוך למקומו, ועד השתח איירי בשתי עבודות שחישב באחת חוך לחמו ובאחת חוך למקומו, והשתא מיירי בעבודה אחת, ולרי יהודה הוא דאצטריך, דלא תימא מחישב שתיהן בשתי עבודות הוא יהודה דבתר קמייתא דפניג ר' יהודה דבתר קמייתם אוליטן אבל בחד עבודה מודה, קמ"ל: כדית למחר כזית בחרץ. אע"פ שחישב מחילה חון לומנו, הוליאתו שניה מידי כרת (מנחותיב.): א"ר יהודה. אכולה מתני׳ פליג, דלית ליה מחשבות מוליאות זו מזו אלא אם כן קדם מולימוש פסולו לפיגולו, דמו לא קרינן ביה כהרצאת כשר, ובעבודה אחת נמי פליג דאית ליה תפוס לשון ראשון: לאכול כחצי זית ולהקטיו בחצי זית. ושניהם חוץ לזמנו או מוץ למקומו: כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין. לפוסלו, דהכל ליכל שיעורל והכל ליכל שיעורה (לעיל כט:): קבע לה כלי. לשחיטה לאפוקי לור וקנה בלי. שתת בעינן (לקמן צח.) וכי דכלי שלת בעינן (לקמן צח.) וכי תעלה על דעתך. וכי מעלה על לב שור קרב לגבי מזבח והלא נאמר אך אל כלי הקדש ואל המזבח לא . קלנו (יומא מה.): בעצמו של יקוב (יומא מחו). בעבבו של כהן, קולן בלפרטו ממול העורף ומותך מפרקתו עד שמגיע לסימנין וקולן (ויקרא א טו) אף מליקה בראש המזבח. מעלה ממוט הסקרא בראש המזבח, דאילו מליקת חטאת העוף למטה בילפינן לה (חולין כב.):

שימה מקובצת

ת"ל הכהו ומלה. כדמפרש ר"ע שתהא מליקה בעלמו של כהן, דר"ע מילתא דמ"ק אתא לפרושי אלא דמ"ק אית ליה דמשמעות הכהן משמע תרתי שתהא מליקה בעלמו

אף על גב דכתיב ומלק והקטיר ונמצה לא בעי מקום הקטרה ממש כי היכי דלגבי דם חשיב 🖾 סמוך לקרן אמה אחת: של כהו ולהבוע לו כהו.

ליה דהכהן אחא לומר שחהא מליקה בעלמו של כהן אבל לקבוע לו כהן לא אינטריך דסברא הוא בלא ססוק דלריך כהן בדמפרש מלמודא אבל ודאי לא נשמע מהסהן תרמי: שדו התפשרה הראש בעצבור ²⁶ כרי. א"מ אי מה הקטרה אינה מעכבת אף מליקה אם לא הבדיל בעולה אינה מעכבת, א"יר למה מכן אם לא הבדיל בעולה ססול. וחירך ריב"א דה"ינ נימא מליקה דומיא דהקטרה דאם לא הבדיל אלא בסימן אחד הוי כאילו לא מלק כלל וחיסר מלוח מליקה ואן ססול ממילה, אבל אם חיסר מלוח הקטרה לא מיססל בהכי. אבל קשה דלעיל יליף נמי מה הקטרה בראש המזבח, ועוד קשה דאמאי קאמר

גבו' והקריבו מה חלמוד לומר. בעולת העוף כתיב והקריבו הכהן אל המזבח מה ת"ל הא כתיב והקריב מן התורים וגו' וליכתוב בתריה ומלק הכהן את ראשו על המזבח: פרידין. גוזלות: לקבוע לו כהן. שלא ימלקנו זר: לא קבע לו כהן. דשחיטה בזר כשירה:

חמאת העוף שמלקו שלא לשמה ומיצה הדם חוץ לזמנו או שמלק חוץ לזמנו ומיצה דמו שלא לשמה או שמלק ומיצה הדם שלא לשמה זהו שלא קרב המתיר כמצותו 🌣 לאכול יכזית בחוץ כזית למחר כזית למחר כזית בחוץ כחצי זית בחוץ כחצי זית למחר כחצי זית למחר כחצי זית בחוץ פסול ואין בו כרת א"ר יהודה זה הכלל אם מחשבת הזמז קרמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן פסול ואין בו כרת יא [וחכ"א־זה וזה פסול ואין בו כרת] יגלאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה מצמרפין: גמ' דת"ר יוהקריבו מה ת"ל לפי ממלה אלא לומר לך מה הקטרה ברחש המובה חף המילוי ברחש שנאָמר בני היונה מן התורים או מן בני היונה המובה: וכא לקרן דרומים מורחית יכול המתגרב עוף לא יפחות משני פרידין ת"ל והקריבו האפילו פרידה אחת יביא אל גרסינן: למטה מרגליו. שהחוט למטה מן הסובב אמה: אלא בראש המובח מה ת"ל יהכהן לקבוע לו כהן ∞שיכול המובח. לבעינן והקטיר ונמלה דמו והלא דין הוא ומה בן צאן שקבע לו צפון לא שיהא מינוי בקיר הסמוך למקום קבע לו כהן עוף שלא קבע לו צפון אינו דין שלא יקבע לו כהן ת"ל אל יו הכהן לקבוע הקטרה: מאי בינייהו. כלומר במאי קמיפלגי הא ע"כ לח"ק גופיה אית לו כהן יכול ימלקנו בסכין ודין הוא ומה אם ליה והקטיר ונמצה דמו דאי לאו ס"ל קיר העליון מנא ליה: עושה מערכה שחימה שלא קבע לה כהן קבע לה כלי כו'. לת"ק הרוצה לעשות מערכה על מליקה שקבע לה כהן אינו דין שיקבע לה גבי סובב ולהקטיר יו עושה הילכך כלי ת"ל יכהן ומלק אמר רבי עקיבא יוכי מילוי שתחת הסובב סמוך למקום תעלה על דעתך שזר קרב לגבי מזבח אלא הקטרה תו: יכול יקדיר. את העור מה ת"ל כהן ישתהא מליקה בעצמו של כהן בסכין ויטלנו לופק לבדו בלא עור יכול ימלקנה בין מלמעלה בין מלממה ת"ל ובלא נוצה כמו יו שצולין עוף עושין: יומלק והקטיר לימה הקטרה בראש המזבח ונוטל את קורקבנה. ונולתה לשון פרש ודבר מאום הוא כמו (איכה ד) אף מליקה בראש המזבח ומלקי יממול עורף כי נצו גם נעו: בנולחה יש שלה. אתה אומר ממול עורף או אינו אלא מן ולא ב יותר ממה שכנגד הופק הצואר ודין הוא יו נאמר כאן ומלק ונאמר

להלן יומלק מה להלן ממול עורף אף כאן ממול עורף אי מה להלן מולק ואינו מבדיל אף כאן מולק ואינו מבדיל ת"ל יומלק והקטיר מה הקטרה הראש לעצמו והגוף לעצמו יאף מליקה הראש י לעצמו והגוף לעצמו ומנין ישהקמרת הראש בעצמו והגוף בעצמו שנאמר יוהקטיר המזבחה מורה הא מה אני מקיים יוהקטיר המזבחה ⁴והקטיר המזבחה בהקמרת הראש הכתוב מדבר יונמצה דמו כולות אלח קיר המובח ולא על קיר הכבש ולא על קיר ההיכלי ואיזה זה זה קיר העליון או אינו אלא קיר התחתון ודין הוא מה בהמה שחמאתה למעלה עולתה לממה עוף שחמאתו לממה אינו דין שעולתו למטה ת"ל ומלק והקטיר ונִמצה דמו וכי תעלה על דעתך לאחר שהקפיר חוזר וממצה אלא לומר לך מה הקפרה בראש המזבח אף מיצוי בראש המזבח הא כיצד יהיה עולה בכבש ופונה לסובב ובא לו לקרן דרומית מזרחית היה מולק את ראשה ממול ערפה ומבדיל וממצה ח מרמה על קיר המזבח ® שאם עשאה לממה מרגליו אפילו אמה כשירה רבי נחמיה ורבי אליעזר בן יעקב אומרים כל יו עצמה אין נעשית אלא בראש המזבח מאי בינייהו אביי ורבא דאמרי תרוייהו עושה מערכה ע"ג סובב איכא בינייהו: בא לו לגוף כו': ת"ר ייוחסיר את מוראתו בנוצתה ז זו זפק יכול יקדיר בסכין ויטלנו ת"ל יבנוצתה נוטל את הנוצה עמה אבא יוסי בן חנן אומר נוטלה ונוטל קורקבנה עמה דבי רבי ישמעאל תנא בנוצתה בנוצה שלה קודרה בסכין כמין ארובה:

ח) נעני כטי, ב) [כיע הכתים היינו מ״ק ועמ״ש לעיל כטי. מ״נן עמ״א לעיל כטי. מ״נן, ג) [לעיל לה. ומ״נן ירושי פסחים פ״ה ה״ג], ג) כרימות ט. ת״כ ויקרא גדבה פרש׳ ז בה״ע, ס׳ לעיל לח. גה. פרשיז כהיש, ס לעיל ה. נה.
ב"ב קל מוהדרין ד. הוריות
ו: י, ו) יומא מה. מנחות כ,
ו יו, ו) יומא מה יומא פ"א
ו) חולין כב. ירושי יומא פ"א
ה"א, ס) מנחות צו:, ט) חולין
כל, י) שם ת"כ ויקרא נדבה
שם ה"ש, ו) [ועי צמון שם קבע לה כלי. דנפקא לן מויקח את המאכלת לקמן באידך פירקין (מ:): מ"ל כהן ומלק אמר רבי עקיבא כו'. כולה ר' עקיבא קאמר לה: בעלמו של כהן. בלפורנו ולא בסכין: בין שם היים, ל) [ופי בתרי שם ד"ה כמאן ובמנחות נא: ד"ה וי"ו כתבו דאיכא למ"ד דלהני דרשי לא דרשו וי"ו ולאיזה דרשה דרשו וי"ו, ולפ"ו א"ל לר"י נמי למעלה יאו. מן החוט: מן הלוחר. מן הגרון: ונאמר להלן. בחטאת [העוף]: והקטיר אומו. יוושסע בכנפיו ולא יבדיל והקטיר אותו יו אני יודע מה שנאמר תחילה ומלק שינויי נוסחאות את ראשו והקטיר בהקטרת הראש: א] כ״ה במשניות. ובכתה״י ובד״ דמו כולו. מדלא כתיב ונמצה מדמו דו: ליתה. ועי׳ מסה״ם: ב] מיבת אל מחחר שהקטיר הוח ממנה. וח"ת במילוי הגוף, לא מקיימא דמו כולו: ה"ג יו מ"ל ומלק והקטיר ונמלה דמו וכי מעלה על דעתך משהקטיר

ניתח, ועי' תקסה"ם. בן מינת אד נמחק (ש"ח): ג] ומלק שתהא מליקה (ש"ח): ד] מינות ודין הוא ליתא בכי"ל. ובש"מ קומן מעליהן קו. ה] בק"י נוסף אוחז בראש ובגוף וממצה בשניהם (שיה): ון על כליל (שיה): שו ש"ה) ון כליל (שיה) ון כש"ה) ון כש"ה מוכחה" נוסף ולא על קיר אולם: חן ס"י ודמה מתקבה (שיה): בן מיבת כל נתתקב ולהיא (ישיה): בן מיבת כל נתתקב (לש"ה): און ל"ל מלבעלה (ישיה): בן מדכתייב מלבעלה (ישיה): בן מדכתייב ושה"ל (צ"ק): אורת בכנפיו כל"ל (צ"ק): אורת בכנפיו כל"ל (צ"ק): אורת בכנפיו כל"ל (צ"ק): שואתר כוי (שמביה): דן ס"י שנאמר כוי (שמביה): דן ס"י בראש ובגוף וממצה בשניהם שנאמר כו' ווווור"י: שנאמר כדי (שמכביי): די] ק"י דים [ומיכת מומר ליתא] (גליוו. וכדה בדיו וכדים): שו' ע"י לא"ט דכ' שכא לאפוקי מגירסת מ"כ ויקרא נדבה פכשה ז', ועי"ש בפי' עזרת כהנים דבפי' החומש נפי עותו פטיט לכפי יטחותם ומחולין גריס רע"י כתכ"כ: בון ולהקטיר בה (ש"ח) יו] הקטרה הוא (ש"ח): יה] כמו שעושין שצולין העוף (ב"ב"פ): יש] בנוצה (כתהיים: ב] שלא יטור (נתהיים: ב) שלא יטול יותר (כ״ל״ל (״ש״מ): בא) כ״ל דריש לומר דחילק הכתוב בין חטאת העוף לעולת העוף [וכגליון, לולי ״ל וי״ל הי״ל דהתם דריש מוהקריב לזה כו'] היינו מוהקריב לזה ולא לאחר . והכא דריש מדסמכיה והקריבו דהכא דריש מדסמכיה והקריבו אל מן התורים (שיים): כבן נ״ל לומלק. ותיכת לוהקטיר נתחק (שיים: כגן נש״ת נוסף דכתיב וקמץ הכהן: כדן נ״ל בכלי m: כהו ס"ל אבל כל כמה בו] ומלק שתהא מליקה בעצמו כל"ל (ש"מ): בז] היקש לדרשא אחרינא לא מפקא וכו׳ כנ״ל אחרינא לא מפקא וכר' כנ"ל (צ"ק): בהן 5"ל וחטאת (צ"ק): ל 5"ל (ב"ק): ל 5"ל (צ"ק): ל 5"ל (נייון: לא) מליקתו (בה"ז וצ"ק): ל ב] חשיב קרן סמוך כל"ל (ש"ח): לג] כ"ה בכי"צ, ולפנינו לעצמו:

ליקוטים

וכי תעלה על דעתך לאחר שהקמיר חוור וממצה. ולא יתכן לומר שימלוק את הראש ויקטירנו ואחרי כן ונמצה דם הגוף על קיר המזבח והקטיר אותו, לפי שאין מקריבים אברים אותו, לפי שאין מקריבים אברים לעולם בשום קרבן אלא לאחר הרצאת דמים כי הדם הוא בנפש יכפר בכל הקרבנות (תמנ"ץ עס"ית ויקלא 6, עו): אבא יוסי בן חנן אומר נוטלה ונוטל קורקבנה עמה. על הפסוק (ויקרא א טז) והסיר את מוראתו בנוצתה. נצו גם נעו. וזהו שתרגם אונקלוס באוכליה, וזהו מדרשו של אבא יוסי בן חנן שאמר נוטל את העור ע"כ. ואיננו נכון, שאין נוצה בשום מקום אלא נוצה

ממש. וכן כי נצו גם נעו יאמר כי העלו נוצה לעופף ממקומם אל הגולה וגם ינועו שם, שלא מצאו מנוח. וכמוהו כי נצוא תצא (ירמיהו מח). ממש. רכן כי נצו גם נעו יאמר כי העלו נוצה לעופף ממקומם אל הגולה וגם יוניו שם, שלא מצאו מנוח. וכמוחה כי נצוא תצא עירימיה נחז). והמתרגם הירושלמי אמר בו [על נצו גם נעו] ארי יתקוטטו אף יטלטלו, עשאו מן כי ינצו אנשים, יאמר כי הם נצים בכל העמים ונודרים מהם ולא יוסיפו לגור בתוכם. ורמה פריש. אבל לשון נוצה לא ימצא כדברי הרב. ומדרשו של אבא יוסי שהצריך ליטול אף הקרקבן עמה, מפני שהופק והושט עם הקרקבן כלי המאכל הכל בכלל מראתו, כי בקרקבן יעשה הרעי. ולא חלק אבא יוסי כלל על מה שאמר תנא קמא יטלנו עם הנוצה, שהרי שנינו במשנה במסכת זבחים בא לו לגוף והסיר את המוראה ואת הנוצה ואת בני מעיים היוצאים עמה והשליכם האש בי המצאל הרל בכלל מראחו, כי בקרקבן יעשה הרעי. רא חדק אפאר ותול הקמא אי ויסי לכל כל מה שאמר תוג קפא אי ויסי לכל כל מנים השאמר תוג קפא אי ויסי לכל כל מנים השאמר תוג קפא אי ויסי לכל כל מנים האוכל תוג המוא המוא המורא המור המוחדה אחר המודאה אחר המורא המור המוחדה אחר המורא המור המוחדה אחר המורא המור המוחדה אחר המורא השרקיים בי אכליה חרגום מוראחו. "ע, ולפי שהכחוב אמר שיסיר המוראה שהוא האוכל בנוצחה שעליה ולא בספער מהסלם, וייל ונמלס דמו שמעל על לכל ומון ומל לשל המוחד שהיסיר המוראה שהוא האוכל בנוצחה שעליה שומל הופק בעורו ובנוצה שעליו. (מפיי שם פי טו):
"ע, לאחר קמילה מה שלין לעניף, ועוד לאחר הבי שבעלה לה בען להי לוא קבע לה באן לא פבע לה פון של א קבע לה באן למילה האועל הופן בעורה באר שהיסיר המוראה שהיסים בכל לה מוחד שהיסיר המוראה שהוא האוכל בנוצחה שליה שומל הופק בעורו ובנוצה שעליו. (מפיי שם פי טו):
"ע, לאחר קמילה מה שלין כל בעור המוחד שהיסיר בעל לה פבע לה באן לא קבע לה באן למילה האועל הופק בעורו ובנוצה שליה. (ממוח שטענה הצבס הוום) אחרות): ד"ה ובי עוד מי בעלה מוחד שהיסיר בי את ליה הוף סבר לה מוחד שהיסיר בי את הייבי להייבי ב לבית הדשן, ומשנה זו משנת אבא יוסי היא וקתני נוצה. ודעת אונקלוס כדברי חכמים שאינו מסיר רק הזפק בנוצתו עם האוכל הכנוס בו

כהכת וא״ת ורבי שמעון 6 דנפקא ליה בפרק קמא דחולין (דף כאי) עולת העוף ממול עורף מהיקישא דכמשפט חטאת העוף ולית ליה ג״ש דהכא

א״כ מנא ליה בחטאת העוף דבעינן כהן שתהא בעצמו של כהן וי״ל דחטאת נמי ילפא מעולה מהיקישא דכמשפט: דבור בודו. נראה דמטאם לא בעי דמו כולו מדלא קתני בה הקיף בית מליקה או למזבח: ואם עשאה דמטה מרגדיו ואפידו אמה אחת כשירה.